

De tot nu toe voorgenomen nadere afbakening van de urgentie categorie 'woningzoekenden die uitstromen uit de seksbranche' is duidelijk, redelijk en goed onderbouwd. Het is duidelijk dat het met deze urgentie categorie enkel om uitstappende sekswerkers gaat die deelnemen aan een door de overheid gefinancierd programma gericht op een duurzame uitstap uit de seksbranche, waarvan de wens om te stoppen belemmerd wordt door woningproblematiek.

Door het maatschappelijke stigma dat sekswerkers, ook wanneer zij stoppen of gestopt zijn met dit werk, is het belangrijk dat er in de communicatie over de toepassing van deze wet duidelijk en op destigmatiserende wijze uitgelegd wordt waarom deze groep woningzoekenden als urgentie categorie wordt meegenomen. Door middel van goede communicatie kan ook voor deze urgentie categorie een maatschappelijk draagvlak gecreëerd worden. De memorie van toelichting weet dan ook het belang van deze urgentie categorie goed toe te lichten. Daarnaast helpt de voorgenomen afbakening van de urgentie categorie hier ook in. Omdat er deelgenomen moet worden aan een van overheidswege gefinancierd uitstap programma zal het moeilijker zijn voor opportunistische woningzoekenden om zich voor te doen als uitstappende sekswerker. De organisaties die de uitstap programma's uitvoeren krijgen middels deze kaders een poortwachtersrol en zullen in staat zijn te identificeren of iemand zich aanmeldt omdat ze daadwerkelijk aan hun uitstap programma willen deelnemen of dat iemand een truc tot het vinden van een woning heeft gevonden.

In praktische zin is het voorgestelde beleid ook een positieve ontwikkeling voor uitstappende sekswerkers die een belemmering in hun uitstap ervaren door woonproblematiek. De landelijke bepaling dat uitstappende sekswerkers die deelnemen aan een uitstap programma uitgesloten zijn van een inkomenstoets bij hun urgentieaanvraag voorkomt, zoals de memorie van toelichting ook stelt, dat er een afwijzing volgt door de grote kans dat zij nog een hoog inkomen hebben op moment van de aanvraag, terwijl dit inkomen door het stoppen met sekswerk vaak terugloopt. Voor hen ook positief dat het al hebben van een huur- of koopwoning niet als weigeringsgrond opgeworpen kan worden indien de huidige woonruimte niet passend is aan de reden van de urgentieaanvraag. De memorie van toelichting geeft meermaals een goede onderbouwing waarom een woonruimte niet meer passend kan zijn voor een uitstappende sekswerker. Ook de bepaling dat het niet hebben van een woonruimte om achter te laten niet als weigeringsgrond opgenomen mag worden is positief voor een deel van deze doelgroep. Dak- of thuisloze sekswerkers die willen stoppen middels een uitstap programma hebben namelijk geen woonruimte om achter te laten, terwijl het niet hebben van een woonruimte niet bevorderlijk is in het uitstaptraject.

Het voorgestelde beleid noemt dat er in de urgentieverklaring niet vermeld zal worden in welke urgentie categorie een woningzoekende is ingedeeld, of dat hier andere bijzondere persoonsgegevens in worden vermeld, en dat deze gegevens vernietigd worden nadat de urgentieaanvraag beoordeeld is. Een zoekgebied en zoekprofiel zullen genoeg zijn. Ook wordt genoemd dat dergelijke gegevens niet aan verhuurders zal verstreken. Door het bovengenoemde stigma en de wens van veel uitstappende sekswerkers om hun leven als sekswerker zo geheim mogelijk te kunnen houden is dit een positief voorstel. Uitstappende sekswerkers hoeven zich, na de beoordeling van hun aanvraag, geen zorgen te maken dat zij veroordelen zullen ervaren vanuit gemeenten, verhuurders of andere partijen.

Voor woningzoekenden die een opvangvoorziening voor slachtoffers van mensenhandel verlaten is het voorgestelde beleid ook positief. De memorie van toelichting geeft een goede onderbouwing voor het meenemen van deze groep mensen in de urgentie categorieën. Logischerwijs is het voor hen goed dat niet als weigeringsgrond opgeworpen kan worden dat ze geen woonruimte hebben om achter te laten. Ook is het goed dat er rekening gehouden wordt met de mogelijkheid dat deze personen officieel een te hoog inkomen hebben voor een urgentieverklaring door de

omstandigheden waarin zij zich bevinden, terwijl dit niet het feitelijke inkomen is, en zij zodoende middels een landelijke bepaling uitgesloten worden van een inkomenstoets.